

General | | Actualitzat el 17/03/2021 a les 09:30

Si existeix un instint paternal deu sentir-se alguna cosa semblant a això...

Les delicioses cartes d'un pare recent estrenat

[inicentrareport]"Diuen que l'instant en què va començar tot es remunta a fa uns 13.800 milions d'anys, però en el meu propi univers local, tot va començar el 19 de febrer de 2021, amb el naixement de la Lea. Aquesta és la història d'un Big Bang particular: el tot, en definitiva, és només una qüestió d'escala", escriu José Alejandro, un pare recent estrenat que des de fa un mes **publica per capítols en un web** el gir que la criança ha dut a la seva vida.

Són poques les veus masculines que es desfoguen parlant de la paternitat i les que afloren són mel:

[nointext]

"Lea va néixer un dia que no esperàvem: el 19 de febrer, a les 21:36h. Era divendres i en el moment exacte va sonar 'Lucha de Gigantes' de la llista de música que la seva mare i jo havíem preparat a Spotify. I ho diré de la manera més clara i directa possible: quan vaig escoltar la veu d'Antonio Vega cantar 'En un món descomunal sento la meua fragilitat', **vaig plorar per la fragilitat de la meua filla, per la meua pròpia fragilitat, per la bellesa de moment, per tot l'esgotament de la seva mare**. Vaig plorar per la petitesa, per la grandesa, pel descomunal de l'existència, per aquest misteri que intuïm però que mai resoldrem (i, potser, sigui millor així).

[intext1]

Aquella mateixa matinada a l'habitació, vaig passar un parell d'hores amb la Lea en els meus braços nus. La mirava, què sé jo, esperant que de sobte el cel i la terra s'obrissin revelant-me el sentit de tot. En algun moment vaig ser ella, vaig pensar, **tot just unes hores de vida, tota la vida present**. Després ens anem fent malbé en tenir un ull posat en el futur i un altre en el passat: i així caminem sempre guenyos.

[noticiadiari]96/232[/noticiadiari]

El moment de la epifania va durar poc. Vaig descobrir més aviat del que imaginava que **els primers plors els causen les primeres merdes de la vida**. El meconi no és qualsevol merda. És la pitjor de totes les merdes possibles en termes de neteja. Per molt que freguis no aconsegueixes desenganxar-lo de la pell del nadó. Són com aquestes exparelles que mai acaben de sortir del tot de la teva vida: encara que la relació s'acabés, si et despistes tornen a estar enganxades a tu.

[intext2]

Van ser finalment quatre dies fora de casa, després dels quals va tocar armar la complexa expedició de tornada: **sortir d'un hospital amb una nadó és, en realitat, el primer (i únic) símptoma físic dels nou mesos d'embaràs que pateix l'home**. Vaig sortir com un xerpa amb jet lag de camí a l'Himàlaia: porteig de nadó, bossa de mà amb la seva roba, la *tote bag* amb la tela de la placenta, un *trolley* amb les nostres coses i una motxilla amb alguns llibres que vaig voler tenir a prop.

Lea es va fer esperar el just com per arribar per sorpresa. Va néixer d'un part que no va ser el que havíem desitjat ni planificat, però a canvi ha arribat donant-nos una gran lliçó, la primera, sens dubte, de moltes: que **els fills no estan per complir els nostres desitjos**, ni tan sols estan per complir per a nosaltres aquells somnis que amb la vida se'ns van quedant enrere.

[noticiadiari]96/121[/noticiadiari]

Vénen a viure la seva vida i ho fan, això sí, **des del primer moment donant-nos la volta com un**

mitjó, tot l'interior fora. Lea també podrà dir com Gila que quan va néixer la seva mare no era a casa. L'única diferència és que ella no ha hagut de baixar a allò de la portera per donar l'enhorabona, ja es van ocupar els seus pares de fer-ho amb un whatsapp a mitjanit i en aquesta newsletter, la primera de *Cuando seas padre*".

José Alejandro Adamuz, periodista i editor col·laborador a Viatges National Geographic, publica aquestes i altres cartes al seu web i **ofereix als pares rebre-les quinzenalment en format *newsletter***. No hi ha consells, només vivències, emocions i curació de continguts sobre la paternitat.

[ficentrareport] [enquestaregistre]